

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 maja 2003 r.

Naczelny Sąd Administracyjny - Ośrodek Zamiejscowy we Wrocławiu
w składzie następującym:

Przewodniczący Sędzia NSA	- H. Kremis
Sędziowie NSA	- J. Krupiński
	- B. Adamiak /sprawozdawca/
Protokolant	- Tomasz Błoński apl. prok.

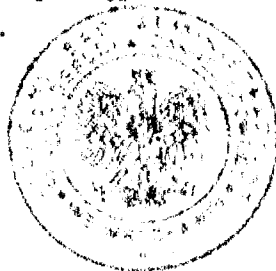
po rozpoznaniu w dniu 13 maja 2003 r.
na rozprawie

sprawy ze skargi Polkomtel S.A. w Warszawie

na decyzję Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Wałbrzychu
z dnia 29 maja 2000r. Nr SKO 7331/I/11/2000

w przedmiocie uchylecia decyzji Samorządowego Kolegium Odwoławczego
w Wałbrzychu z 11 lutego 2000r. Nr SKO 7331/I/11/2000 i decyzji
Burmistrza Miasta Polanica Zdrój z 29 grudnia 1999r. Nr 709/99 ustalającej
warunki zabudowy i zagospodarowania terenu dla inwestycji polegającej na
montażu stacji bazowej cyfrowej telefonii komórkowej GSM-900 Mhz we
wnękach okiennych wieży kościelnej Kościoła Wniebowzięcia NMP przy
ul. Kościelnej 8 w Polanicy Zdroju

- I. Uchyła zaskarżoną decyzję oraz decyzję Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Wałbrzychu z 11 lutego 2000r. Nr 7331/I/11/2000 i utrzymaną przez nią w mocy decyzję Burmistrza Miasta Polanicy Zdrój z 29 grudnia 1999r. Nr 709/99;
- II. Zasądza od Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Wałbrzychu na rzecz strony skarżącej kwotę 10 złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania przed Naczelny Sąd Administracyjny.

Na oryginale własne podpisy
za zgodność z oryginałem

.....
podpis

UZASADNIENIE

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Wałbrzychu decyzją z dnia 29 maja 2000r. Nr SKO 7331/I/11/2000, wydaną na podstawie art. 38 ust. 2 ustawy o Naczelnym Sądzie Administracyjnym /Dz.U. nr 74, poz. 368 ze zm./ oraz art. 40 ust. 1, 3 i 4, art. 42 ust. 1, art. 43 ustawy z 7 lipca 1994r. o zagospodarowaniu przestrzennym /tekst jedn. Dz.U. 1999, nr 15, poz. 139 ze zm./, po rozpatrzeniu skargi do Naczelnego Sądu Administracyjnego wniesionej przez Monikę Maciejczyk, Renatę i Ryszarda Grzesików, Andrzeja Przybyszewskiego, Eugenię Grabowską oraz Krystynę Sielską opiekuna prawnego A. Zinkowskiej na decyzję Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Wałbrzychu z 11 lutego 2000r. Nr SKO 7331/I/11/2000 utrzymującą w mocy decyzję Burmistrza Miasta Polanica Zdrój Nr 709/99 z 29 grudnia 1999r. ustalającą warunki zabudowy i zagospodarowania terenu dla inwestycji polegającej na montażu stacji bazowej cyfrowej telefonii komórkowej GSM-900 Mhz we wnękach okiennych wieży kościelnej Kościoła Wniebowzięcia NMP przy ul. Kamiennej 8 w Polanicy Zdroju, uchyliło własną decyzją z 11 lutego 2000r. Nr SKO 7331/I/11/2000 oraz utrzymaną w mocy decyzję organu I instancji i przekazało sprawę do ponownego rozpatrzenia przez organ I instancji. W uzasadnieniu organ wskazał, że decyzją nr 709/99 z dnia 29.12.1999r. Burmistrza Miasta Polanica Zdrój ustalone zostały warunki zabudowy i zagospodarowania terenu dla montażu stacji bazowej telefonii komórkowej na wieży kościoła Wniebowzięcia NMP w Polanicy Zdroju, przy ul. Kamiennej.

Po rozpatrzeniu odwołania od tej decyzji wniesionego przez M. Maciejczyk, R. R. Grzesików, A. Przybyszewskiego i E. Grabowską, właścicieli nieruchomości położonych w sąsiedztwie Kościoła, Kolegium decyzją nr 7331/I/11/2000 z dnia 11.02.2000r. utrzymało w mocy zaskarżoną decyzję Burmistrza Miasta, stojąc na stanowisku, że nie narusza ona przepisów ustawy z 7 lipca 1994 roku o zagospodarowaniu przestrzennym, ani ustaleń obowiązującego planu zagospodarowania przestrzennego miasta a ponadto że wydana została w oparciu o wymagane uzgodnienia, dokonane z Powiatowym Inspektorem Sanitarnym w Kłodzku, Wojewódzkim Oddziałem Służby Ochrony Zabytków Oddziału Zamiejscowego w Wałbrzychu oraz Naczelnym Lekarzem Uzdrowiska Polanica Zdrój.

W skardze wniesionej do Naczelnego Sądu Administracyjnego Ośrodek Zamiejscowy we Wrocławiu skarżący wniesli o uchylenie zaskarżonej decyzji Kolegium zarzucając jej naruszenie przepisu art. 106 § 2 i § 5 KPA, art. 9 KPA, a także przepisów ustawy z 17 czerwca 1966r. i Statutu Uzdrowiska.

Uzasadnili swoje zarzuty faktem, że Naczelny Lekarz Uzdrowiska Polanica Zdrój swoją opinię wydaną w sprawie planowanej inwestycji zawartą w piśmie nr NLU 36/99 z dnia 30.06.1999r. nie wyraził w formie postanowienia, co stanowi naruszenie przepisu art.106 § 5 KPA. W związku z tym skarżący nie mogli wnieść zażalenia na takie postanowienie.

Skarżący podnieśli także zarzut, że do postępowania w sprawie dopuszczono osobę niezyjącą, Józefę Zinkowską, a pominięto w nim jej spadkobierców ustawowych.

Ponadto skarżący uznali za naruszenie zasady określonej w art. 9 KPA nie poinformowanie protestujących w sprawie projektowanej inwestycji 250 mieszkańców Polanicy Zdroju o nieuwzględnieniu ich protestu jako dowodu w sprawie ustalenia warunków dla omawianej inwestycji.

Kolegium rozpatrując powyższą skargę w trybie przepisu art. 38 ust. 2 ustawy o NSA i analizując całość materiału dowodowego sprawy postanowiło, uznać zarzuty zawarte w skardze za formalnie zasadne i w związku z tym uwzględnić skargę w całości.

Na tej podstawie Kolegium uchyliło własną decyzję z dnia 11 lutego 2000r. jak i decyzję Burmistrza Miasta Polanica Zdrój z dnia 29 grudnia 1999r. i przekazało sprawę do ponownego rozpatrzenia przez organ I instancji w celu uzupełnienia postępowania dowodowego oraz wyjaśnienia stronom postępowania a także protestującym mieszkańcom Polanicy Zdrój uwarunkowań związanych z inwestycją a także dotyczących ich uprawnień.

Przy ponownym rozpatrywaniu sprawy organ I instancji powinien uzyskać uzgodnienie inwestycji z Naczelnym Lekarzem Uzdrowiska Polanica Zdrój na podstawie art. 7 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 17 czerwca 1966r. o uzdrowiskach ... (Dz.U. Nr 23, poz. 150 z późn. zm.) w związku z art. 40 ust. 4 pkt 3 ustawy z 7 lipca 1994r. o zagospodarowaniu przestrzennym, w formie określonej przez art. 106 § 5 KPA, tj. w formie postanowienia, na które stronom postępowania będzie przysługiwało zażalenie.

W związku z zarzutem pominięcia w postępowaniu spadkobierców niezyjącej J. Zinkowskiej organ I instancji winien zgodnie z zasadą określoną w art. 30 § 4 i 5 KPA ustalić następców prawnych, lub kuratora i dopuścić ich do postępowania na prawach strony.

Natomiast Burmistrz Polanicy Zdroju w odpowiedzi na kierowany protest obywateli miasta powinien poinformować o przysługujących im w tym zakresie uprawnieniach, wynikających z ustawy o samorządzie gminnym.

Kolegium zwraca także uwagę, że w związku ze zmianą przepisu art. 40 ust. 4 pkt 2 cytowanej ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym, wprowadzoną przepisem art. 35 ustawy z dnia 21.01.2000r. (Dz.U. Nr 12, poz. 136) która weszła w życie 23 lutego 2000r. decyzja o warunkach

zabudowy i zagospodarowania terenu dotycząca inwestycji mogących pogorszyć stan środowiska wymaga uzgodnienia ze starostą.

Mając na uwadze powyższe, oraz biorąc pod uwagę dyspozycję art. 38 ust. 2 ustawy o Naczelnym Sądzie Administracyjnym orzeczono jak w sentencji.

Polkomtel S.A. wniosła na decyzję skargę do Naczelnego Sądu Administracyjnego. W uzasadnieniu skargi wywodzono, że decyzja została uchylona z powodu braku wyrażenia opinii przez Naczelnego Lekarza Uzdrowiska w Polanicy Zdroju w formie postanowienia co nakazuje art. 106 § 2 i 5 k.p.a. Opinia powinna być wyrażona w formie postanowienia, jest to zgodne z przepisami prawa. Zdaniem strony skarżącej jednak w sprawie opinia Naczelnego Lekarza Uzdrowiska nie była konieczna. Wymóg jej uzyskania nie wynika z ustawy o uzdrowiskach /Dz.U. 1966, nr 23, poz. 150/ ani ze statutu Uzdrowiska. Zgodnie z § 4 ust. 1 lit. c Statutu Uzdrowiska Polanica Zdrój wydanie decyzji w sprawie szczegółowej lokalizacji wszystkich obiektów na obszarze A uzdrowiska wymaga uzgodnienia z Ministrem Zdrowia. Tak więc organ centralny jako organ zwierzchni nad Lekarzem Uzdrowiska /art. 6 ust. 1 ustawy/ jest właściwy do wydania opinii. W tym stanie rzeczy na podstawie art. 7 ust. 3 ustawy, Naczelnny Lekarz Uzdrowiska jedynie czuwa na trybem załatwienia sprawy, które z mocy statutu uzdrowiska wymagają uzgodnienia z Ministrem Zdrowia. Nie może zatem ostać się zarzut, że podstawę uchylenia decyzji stanowiło niedochowanie formy opinii organu, który do jej wydania nie był właściwy. Strona skarżąca zarzuciła też, że nie może być brany za dowód w sprawie ustalenia warunków zabudowy i zagospodarowania terenu fakt niepoinformowania 250 osób, które podpisały protest, gdyż większość z nich nie ma w sprawie interesu prawnego i nie może być zgodnie z k.p.a. stroną w sprawie. Osoby, które mają interes prawny, zostały uznane za stronę i uczestniczyły w postępowaniu.

Naczelnny Sąd Administracyjny zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 21 ustawy z 11 maja 1995r. o Naczelnym Sądzie Administracyjnym /Dz.U. nr 74, poz. 368 ze zm./, Naczelnny Sąd Administracyjny jest właściwy do kontroli zgodności z prawem zaskarżonej decyzji. Decyzja administracyjna jest zgodna z prawem jeżeli jest zgodna z przepisami prawa materialnego i przepisami prawa procesowego.

Według art. 39 ust. 1 ustawy z 7 lipca 1994r. o zagospodarowaniu przestrzennym /tj. Dz.U. 1999, nr 15, poz. 139 ze zm./ „Zmiana zagospodarowania terenu polegająca w szczególności na wykonaniu, odbudowie, rozbudowie i nadbudowie obiektu budowlanego wymaga ustalenia warunków zabudowy i zagospodarowania terenu”. Art. 39 ust. 2

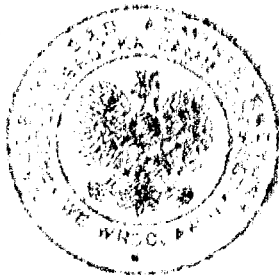
powołanej ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym stanowi, że „Nie wymagają ustalenia warunków zabudowy i zagospodarowania terenu: 1)roboty budowlane polegające na modernizacji, remoncie lub montażu, przebudowie oraz zmiana przeznaczenia budynku lub jego części, jeżeli nie powoduje zmiany sposobu zagospodarowania terenu, 2)roboty budowlane nie wymagające pozwolenia na budowę”.

Art. 39 ust. 1 i ust. 2 powołanej ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym ustanawia zakres przedmiotowy spraw wymagających rozpoznania w trybie ustalenia warunków zabudowy i zagospodarowania terenu. Ogólną przesłanką wyznaczającą zakres przedmiotowy jest przesłanka – zmiany sposobu zagospodarowania terenu. Tylko zatem gdy dochodzi do zmiany sposobu zagospodarowania terenu polegająca na wykonaniu, odbudowie, rozbudowie i nadbudowie obiektu budowlanego /art. 39 ust. 1 powołanej ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym/, zmianie przeznaczenia budynku lub jego części, która powoduje zmianę sposobu zagospodarowania terenu /art. 39 ust. 2 powołanej ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym/, jest podstawą do ustalenia warunków zabudowy i zagospodarowania terenu.

Sprawa będąca przedmiotem zaskarżonej decyzji i decyzji ją poprzedzających dotyczy instalacji w obiekcie budowlanym urządzeń stacji bazowej cyfrowej telefonii komórkowej. Instalacja wewnątrz obiektu budowlanego urządzeń technicznych nie powoduje zmiany sposobu zagospodarowania terenu, a jedynie zmianę sposobu użytkowania części obiektu budowlanego, co wymaga pozwolenia w trybie art. 71 ustawy z 7 lipca 1994r. – Prawo budowlane /tj. Dz.U. 2000, Nr 106, poz. 1126 ze zm./.

W tym stanie rzeczy, organy orzekające w sprawie naruszyły art. 39 ust. 1 i ust. 2 powołanej ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym. Z tego powodu, na podstawie art. 22 ust. 2 pkt 1 i art. 29 powołanej ustawy o Naczelnym Sądzie Administracyjnym, sąd orzekł jak w sentencji.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 55 ust. 1 powołanej ustawy o Naczelnym Sądzie Administracyjnym.

Na oryginale właściwe podpisy
za zgodność z oryginałem

[Signature]
.....
podpis